

komme til nogen Nytte; vi tilbyde ham, saavidt det staaer i vor Magt, — thi videre kunne vi ikke gaae, — at give ham Midlerne til ogsaa at fyldestgjøre ham i denne Henseende. Ministeren har sagt: jeg maa forlange Midlerne; thi det maa staae i min Magt at kunne skaffe mig den Mand, som jeg trænger til og som jeg attraaer at faae, naar jeg ikke kan faae ham under anden Betingelse end denne, den nemlig, at der skal være et fast Embede, der selv om Posten horer op at bruges i den Retning, hvortil den er bestemt, dog staaer tilbage som Embede; thi det er derom, Forlangendet egentlig dreier sig; det er ikke Posten, men Embedet, det dreier sig om; Ministeren forlanger af os, at vi skulle sætte ham istand til at erhverve en Mand ved at skabe et fast Embede; vi Andre tilbyde ham at erhverve Manden ved at have Midlerne til at kunne skaffe sig hans Virksomhed og betale den. Dertil siger nu den ærede Minister; det er ikke sikkert, at jeg kan faae denne Mand under disse Bilkkaar. Dertil svarer jeg, som min ærede Nabo har sagt: den Mand, som, ikke følede, at der gives ham Tid og Midler til at udføre et saa stort Hverv som dette, kan ville gaae ind derpaa, han maa savne den vigtigste Drivspjeder til at gjøre det, den, som ligger i Dpoffrelsen for det Kald; han overtager (Hør!) og han kommer til at savne Tilliden udenfra, som er endnu vigtigere. Ja, den ærede Minister ryster paa Hovedet deraf; men jeg troer dog, at han, naar han nøiere overveier det, vil erkjende, at der ligger en stor Betydning i det, at en Mand gaaer ind i en Forretning med sin fulde Id og spørger ikke: „hvoreledes skal det blive i Fremtiden? Og er her ikke Midler nok?“ Dersom man siger, at der er ikke nok for fire Aar, der behøves Sikkerhed for en længere Aarrække end for fire Aar; nuvel, saa nævnt et andet Aaremaal, sig 5 eller 6 Aar, og vi kunne overveie Sagen; men sig ikke en Uendelighed og et fast Embede; thi deri ligger det Vrang. Naar det ærede Medlem, som talte sidst, sagde: hvorfor skal ikke Almueskolevæsenet have et stort overordnet Embede, hvortil de Underordnede kunne ty til for at beklage sig over Melleminstantferne? — saa skulde man troe, at det var en Mand, som troede meget paa Henvendelsen

til Departementschefer og paa Klager over Melleminstantfer; men jeg har tvertimod tidligere fundet den ærede Rigsdagmand mellem dem, som troede meget lidet paa denne Art Klagemaal. Jeg skal, for at man ikke skal bebrejde mig, at jeg betragter Sagen eensidigt, et Dieblik forsøge, om jeg kan sætte mig saa fuldstændigt ind i Ministerens Anskuelse af denne Sag, som muligt, for, naar jeg gaaer ud deraf, saa at kunne dømmen med saa meget større og sikkrere Sagkundskab. Naar jeg forstaaer den ærede Minister ret, er hans Tanke den: „I Underviisningsministeriet savnes der en sikker og vedholdende Virksomhed i en saa vigtig Retning som denne; men man kan ikke vente, at der hos Ministre, som ifølge vore politiske Omkifstninger maa flytte den Ene for den Anden, skal kunne opstaae den Grundigbed, den paa stedlige Forhold grundede Indsigt i disse saa vanskelige Forhold, som der behøves, for at kunne udvikle en Lovgivning i den Retning; vi maae derfor sørge for, at Ministeriet i sit Skjød faaer en vedblivende Myndighed, som kan bøde paa denne Mangel, der ligger i Ministerens Omkifstelighed. Ved Siden deraf sig Ministeren — og det er ogsaa fremhævet her af Medlemmerne i Thinget — det er ikke nok, at der i Ministeriet selv findes en Mand, som bag Pulten bearbejder denne Sag som Hovedformaal og med Sagkundskab, men han skal ogsaa kunne være Ministerens Die, skal kunne flytte sig til forskellige Localiteter, der varetage selv, anordne selv og udøve personlig Indskydelse; det er Aarsagen, hvorfor en Post af denne Natur maa være tilstede.“ Jeg troer, at jeg saaledes har indrømmet Alt, hvad man forlanger, og nu siger man ved Siden deraf: „dersom denne Post kun bliver bevilget for en Tid, dersom det ikke bliver klart, at det skal være en vedvarende virksom Embedsmand, saa vil man unddrage sig hans Indskydelse i den Overbeviisning, at han snart vil høre op at udøve den, og saa er man igjen, som man har været før. Man vil just have denne Embedsmand ikke for at forlange — idetmindste ikke afgjort derfor — den hidtil bestaaende Indretning, men for at bryde med de Hindringer, som hidtil have ligget i veien. Fra Ministeren selv har jeg ikke hørt udtale,